

CULTURA POPORULUI

LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA

C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALA No. 16.

BUCUREȘTI 27 MAI 1928

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA No. 16

ANUL VIII, Nr. 231.
Apare în fiecare Duminică

Z I U A E R O I L O R

Chemarea I. P. S. Patriarh

Cu o vie multumire sufletească am urmărit încă de la început, activitatea culturală națională a instituțiilor și asociațiilor culturale din toată țara, la ale căror isvoare de lumină se adapă sufletele dornice de cultură.

Numai prin cultivarea virtuților strămoșești vom reuși să păstrăm ceace, cu mari jertfe, s'a putut înfăptui de-a lungul veacurilor.

Evocarea acestor jertfe va fi pentru tinerile generații un imbold spre fapte mărețe.

Și nici o altă zi nu este mai potrivită pentru preamărirea acestor jertfe, ca «Ziua Eroilor».

Organizați serbări și faceți să tresară în toate sufletele florul recunoștinței către memoria celor ce prin sacrificiul vieții lor, ne-au dat întregirea neamului.

Mergeți din casă în casă, provăduind în numele societății «Cultul Eroilor» și împărțind insignele societății, primiți prinosele ce vi se va da pentru întreținerea mormintelor de război, de pe pământul României; pe care societatea le îngrijește deopotrivă, fără deosebire de neam sau religie.

Dumnezeu vă va răsplăti străduințele.

Din parte-mi, vă urez spor la muncă și rod bogat în ogorul cultural desțelenit de instituția d-voastră și vă binecuvintez cu patriarhicești binecuvântări.

Președintele societății «Cultul Eroilor»

MIRON

Patriarhul Român

Flori de Maiu

Pe câmp, pe deal și pe vălcele cresc flori. Prin grădini cresc flori. Pe întinsul plaiu românesc cresc flori.

Sunt florile zilelor de Maiu, care cresc în voe pe pământul stropit cu atâta sânge. Din aceste flori se răspândește parfumul îmbătător, care ne încălează, ne dă viață, ne face să trăim tinerețea vieții, plină de farmec și poezie!

Primăvara florilor, primăvara reînvierii naturii, dar și primăvara redeşterării și reînvierii neamului nostru obidit, de atâtea veacuri. A curs sânge din rănilor soldatului și a picurat pe brazda gliei, dar în acel loc au crescut flori, flori în zilele senine ale lui Maiu. Și aceste flori ne trezesc în sufletul nostru, obosit de atâtea lupte, trecutul cel plin de glorie, de lapte mari, de vitejii.

Valter Mărăcneanu a scris cu sabia sa pe reduta de la Grivița: «Libertate și Independență!» Înțeleptul Carol, când a trecut hotarul dela Severin și când a văzut florile frumoase crescând pe plaiurile întinse ale României, îmbătat fiind de mirosul lor, a spus cu bucurie: «M'am și făcut Român!» Și erau pe atunci tot flori frumoase, care cresc în luna lui Maiu, dar aceste flori plângeau, plecau ochiișorii lor și lăsa să se strecoare printre gene lacrimi, lacrimi amare. Parfumul lor nu era mirositor ca astăzi. Parfumul lor era mirositor pentru străini. Pentru Turcul ce ne-a mâncat vlagă, dela Mircea cel Bătrân și până la Carol cel înțelept. Din vârful Carpaților înalți se scoborâ un vultur, rotindu-se în zări, peste întinsele plaiuri și aduse vestea, că știe un prinț viteaz și tânăr ce ar vrea să vie cu drag în țara noastră, ca s'o scape de griji și nevoi.

Și vulturul se duce și veni cu P-ntul Carol în țara noastră, în ziua de 10 Maiu.

Din coasta lui picura sânge. Din ochii lui curgeau lacrimi, sufletul obosit își puse toate speranțele în vulturul venit de departe și ziua mântuirii veni.

Oponezul, Grivița și Plevna, trebuiau stropite cu sânge și pe ele trebuiau să se înscrie cu litere de aur: «Libertate și Independență!» Și dorobanții noștri, cu flori și pene la căciucă, se aruncară, ca vulturii în foc, însemnând cu vârful săbiei lor, independența și neatârarea, vis de veacuri al strămoșilor.

Și era pe atunci, în anul 1877 în ziua de 10 Maiu. Și Carol, cu dorobanții lui însemnă pe răbojul istoriei, dreptul țării de a trăi liberă, fără să asculte de nici o putere străină.

De acum florile încep să crească în voie. Petalele lor se scuturau cu drag toamna și răsarăiu cu drag primăvara. Și înfloriră primăveri și veri deardând, până iarăși într-o primăvară înfloriră și crescură mai frumoase ca oricând, pentru că trebuiau să lie frumoase, peste coroana de oțel și de aur, a voevodului, care liberă pământul de unde se hrăneau ele. Și se împleti coroană de oțel și coroană de aur cu flori frumoase din tunurile Turcului, luate dela Plevna, iar «mama răniților» primi o coroană de aur, o coroană de aur și de oțel, pe care se scrisese de către marile puteri ale lumii, că: «România de acum înainte va fi un stat liber, singur stăpân pe soarta sa, ca pe timpul lui Mircea, Ștefan și Mihail!»

Și aceste cuvinte răsunară de parte, până la marginile pământului, dând lumii de veste că România cea obidită, de acum este regat, liberă și independentă iar domnitorul ei este rege mare și viteaz. Și era pe atunci în anul 1881, tot în ziua de 10 Maiu, pentru că erau flori frumoase, care de bucurie răspândeau și ele mai cu drag, parfumul îmbătător.

Și florile se scutură și înfloriră primăveri și veri de arândul Peste Carpați la Ceremuș și peste Nistru, surioarele, florile noastre, plângeau și lacrimară de durere. Și plânseră mult și plânsul lor se amestecă cu parfumul amar, ridicându-se în sus spre nori, mai sus de nori, la Dumnezeu și Dumnezeu a ascultat durerea. Și într-o toamnă, când florile încă nu se scuturaseră pe fruntea eroilor, plecă Ferdinand cu sabia scoasă, arătând spre cele patru vânturi, acolo, acolo, acolo, acolo, plâng frați!

Să mergem la ei să-i dezrobim și să-i liberăm cu prețul vieții noastre.

Și se vărsă sânge mult și muriră 800.000 de vitejii! Muriră! Dar din sângele lor, rășări o Românie Mare, ale cărei hotare, de colo până colo, le îndemnă Ferdinand!

Și era pe atunci tot o primăvară, când florile, răsarăiu în pământul, udat de sânge!

Și era tot în luna lui Maiu, în anul 1918!!

Iosifina Brăileanu

Inv. Ottenija

Eroule necunoscut!

Tu ești simbolizarea scumpă a unui viitor mai bun!

Tu ești pedestalul, pe care se razimă trăinicia României!

Prin Tine și prin jertfa Ta vor veni, pentru toți Români, zile cu soare, cu lumină multă în minți și în suflete, cu o mai dreaptă împărțire a bunătăților pământeste!

General N. PETALA.

Mormântul Eroului Necunoscut

Strejuiești destinele neamului românesc!

Nimeni nu știe cine ești; ce visuri ți-a legănat copilăria; în ce dureri ori bucurii ți-ai frământat trupul și sufletul; ce puteri supranaturale sălășluiră 'n Tine, de Te avântași pe culmile cele mai înalte ale gloriei de Erou! Veii fi, poate, un răscolitor al brazdei, ce trăiai înfrățit cu doina și cântecul ciocărliei; vei fi vr'un neobosit muncitor din fabrică, dogorât de vâl-vătaia focului și asurzit de huruiala fierului; vei fi vr'un cântător al patriei Tale obidite și al dragostei tinerești; vr'un copil, cu păr bălai, născut în palat și înfășurat în scutece de mătase; vr'un strein, născut și crescut pe sfântul pământ al țării românești; vei fi avut altă credință religioasă, decât a noastră, amestecată însă cu religia iubirii de glie a acestui neam; vei fi fost, poate, copilul nimănui, ce dormitai pe mădane și pe lângă ruinele, primitoare de pribegi, având ca pat pământul și 'nvelitoare Cerul!

Erou Necunoscut!

Oricine ai fi, al nostru ești, — al neamului românesc de pretutindeni. Visul Tău din urmă, fu visul milenar al străbunilor Tăi!

Jertfa Ta, că murii necunoscut, fără să predați vrăjmașului, drapelul țării Tale, fu cea din urmă mărturie, că Tu, copil al brazdei românești, îți porți patria pretutindeni; că tricolorul ți-i drag și ți este mamă și tată în clipele supreme; că el ți-e leagăn și mormânt; nădejde și re'nviere!

Moartea Ta, Erou Necunoscut, fu învierea unui neam întreg, care astăzi și 'ntotdeauna, smerit se 'nchină înaintea mormântului Tău, și ca vestalele neadormite, deapururi va privighia să nu se stingă lumina nădejilor noastre, dela căpătâiul mormântului Tău, mormânt singuratic și modest, precum a fost și viața Ta!

În Tine stau ascunse suferințele și bucuriile noastre!

În Tine se prind dorurile unui neam întreg!

Din Tine se revarsă nădejdi: de mai bine și năzuințele înalte!

Pe Tine Te slăvește cerul și ți se pleacă pământul românesc!

De Tine se cutremură dușmanii și se 'nfiară văzduhul!

Poporul român, închinându-se înaintea sfântului Tău mormânt, Te roagă, cu smerită evlavie:

— Strejuiește, veșnic, destinele neamului nostru!

Insufliă-ne virtutea tăriei, în vremile de primejdie, și coboară 'n sufletele copiilor noștri pilda jertfei Tale, care ne duse la biruință!

Deapururi fii slăvit Tu, Erou Necunoscut și Arhanghel al nașiei românești!...

Arhim. Calinic I. Popp Șerboianu

Cântecul Mamei

de Victor Eftimiu

Cu mâna albă de Domniță,
Sau aspră mână muncitoare,
Purtând o floare în coșită
Sau diademă lucitoare.

De legeni leagăn de mătasă,
Ori biată albie săracă,
O mamă, înima-mi dăoasă
În sfinte raze te îmbracă.

Ești tu, mereu aceeași, mamă,
Un zâmbet cald în suferință,
O fluturare de năframă
La 'ntăiul ceas de biruință.

Și de-ai rămas la fărăm uitată
Și singură de-aci 'nainte,
Nu pentru tine plângi, deodată
În rugăciunea ta fierbinte.

Durere, grijă se destramă
Când ne reveri o mângăiere,
Ești joia Patimilor, mamă,
Și Noaptea Sfântă de 'nviere.

Tu, care luminezi pustul
Și pentru noi oprești furtuna,
Te-ai răstignit odată Fiul,
Tu ești jertfită 'n totdeauna.

Măreț, sfântă, fără teamă,
E jertfa ta făr de răsplătă,
Pământul tă, dar cere, mamă:
Tu dai și nu ceri niciodată!

O, pentru toți cei ce te chiamă,
Te plâng, te cer sau te visează,
Fii binecuvântată, mamă!
O, mamă, binecuvintează!

Gând răzlet

Serbătorim, în adevăr, ziua Eroilor. Se vor rosti în această zi cuvântări de proslăvire pentru cei duși dintre noi; se vor răscoli simțirile întregului neam românesc și se va împraștia mult arginț, pentru lucruri, cari trebuie și nu trebuie.

Un gând răzlet însă, mă stăpânește în clipele acestea: soarta nenorocită a viilor, rămași pe urma Eroilor morți, cari se sbat în cea mai cumplită suferință, știuți și neștiuți de nimeni.

Întoarceți-vă gândul curat și spre ei: spre văduve, invalizi și orfani și atunci serbătorim, cu adevărat, «Ziua Eroilor».

Poporul meu!

Aceasta este datoria ta de astăzi.

C. BURDEA.

Inchinare Eroului Necunoscut

Slavă Ție, celui ce Te odihnești, după o aprigă și înverșunată luptă, în cripta din dealul Parcului Carol I.

Tu, nu ești necunoscut, pentru că orice mamă îndurerată, în ziua sfântă a Înălțării Domnului, vine și Ți împodobește mormântul cu flori, dela modesta lăcrămioară, până la nobilul crin. Tu, nu ești necunoscut, pentru că în Tine vede fiecare orfan, de pe plaiurile României întregite, pe tatăl lui, mort pentru cinstea și apărarea țării sale. Tu, nu ești necunoscut, pentru că Te cheamă în hohote de plâns, văduva cu zăbranic, căreia îi erai punct de sprijin. Tu, nu ești necunoscut, pentru că ai fost neadormit străjer, ai făcut din pieptul Tău, zid de granit, răspunzând, sub viforul de

gloanțe și ploaia de obuze, cu glas de tunet admirabila lozincă:

„Pe aici nu se trece“:

Te recunoaștem și îți păstrează recunoștința cele opt spre zece milioane de Români, căci ești al nostru, pornit din mijlocul nostru.

Ne închinăm, cu cucernicie, în fața figurii, celei mai emoționante, din istoria neamului, care a suit triumfător calvarul dureros al izbăvirii noastre, stropind cu sângele Său, stăpânirea pământului, pe care trăim.

Tu nu ești mort! Trăești în veci! Ești numai dus! Ție, întruchipare a tragediei noastre epopei naționale, Slavă!

Radu Mislea

Activitatea soc. „Cultul Eroilor“

În urma războiului pentru întregirea neamului rămăneau răspândite pe tot cuprinsul țării peste 400.000 morminte de eroi.

Pentru aducerea la îndeplinire a înaltelor îndatoriri obștești față de glorioasele rămășițe pământeste ale sumpților noștri căzuți în război, în Septembrie 1919, s'a fondat, sub înalta ocrotire a M. S. Regina Maria, soc. „Cultul Eroilor“.

Atribuțiunile societății sunt:

1. Cercetarea și descoperirea mormintelor de eroi, fără deosebire de confesiune sau origină etnică.

2. Îngrijirea și întreținerea acestora.

3. Comemorarea eroilor prin: sărbătorirea „Zilei Eroilor“, monumete, plăci comemorative, troieți, publicațiuni, etc.

4. Executarea la cererea familiilor, exhumării de oseminte de eroi și transporturi la vatra părintească.

Pentru buna îngrijire a mormintelor de eroi — române și străine — societatea a adoptat

principiul centralizării osemintelor în cimitire de onoare, organizate pe județe sau regiuni.

Până în prezent s'au organizat și întreținut peste 80 cimitire de onoare, în care sunt centralizate circa 200.000 morminte de eroi. Societatea continuă cu organizările de cimitire și centralizări, făcând apel călduros către toți bunii români, pentru a-i da un sprijin, cât mai larg, spre desăvârșirea acestei pioase opere naționale.

Ziua consacrată pentru sărbătorirea și comemorarea eroilor este „Înălțarea Domnului“, care anul acesta cade la 24 Mai.

Pentru această zi, societatea „Cultul Eroilor“ va organiza solemnități în întreaga țară, potrivit unui program aprobat de consiliul de miniștri.

În vederea mării fondurilor sale, societatea „Cultul Eroilor“ a organizat cu această ocazie distribuția unor prea frumoase plachete comemorative a eroismului românesc.

Un Mormânt

Pe coasta dela jumătatea drumului ce duce la M-rea Ciolanul, (Jud. Buzău) trecătorul vede o cruce de lemn de fag, ce străjuiește un loc, cu iarba de sădină și mărar, la care drumeții se uită cu o nepăsare rece, neabgând-o în seamă decât cu cele trei metanii făcute inconștient, sau numai satisfăcând o obișnuință veche. Nimeni nu cunoaște, taina acestui semn «al izbăndeii», care stă tăcut și singuratic la marginea pădurii și care nu se deslășă decât cu hidosul cântec al pasărilor de noapte, amestecat, din când în când, cu câte un lătrat de câine, ce termină cu un urlet prelung, făcând mult mai temute împrejurimile.

Noaptea trece pe nesimțite. Vine dimineața, dar și ea se duce neobservată de nimeni. Ele își urmează drumul învâțat, de mii de ani, aducând numai nota armonioasă a naturii, specifică timpului ce-l străbate.

De câte ori razele soarelui, către care se îndreaptă toate viefuitoarele pământului, n'a acoperit oare cu potop sculptor de lumină, crucea!

Nu mai crucea rămâne neclintită în fața încomenelor naturii. Numai ea nu ia parte la schimbările acestea elementare, ci stă mândră și neclintită, îndeplinindu-și misiunea, ce i s'a incredințat: Să fie semnul locului, unde s'a prefăcut în pământ, trupul plin de vlagă al unui erou.

Nimeni nu i a înțeles lumina la cap, când și-a dat obșteștul sfârșit. Nimănui n'a spus testamentul ultimelor cuvinte, lăstate familiei,

ca cea din urmă salutare. Toate s'au petrecut în tăcere, luând parte la aceasta, numai iarba ce-și lăsa, molatică, firul în jos, de greutatea hainei de sânge ce-o acoperea, curgând din belșug din cele trei răni ale nefelicului ostaș.

Oare nu dorea și el să trăiască și să meargă mai departe în Moldova? Nu simțea și el în pieptul său iragat și însulețit de dor, acel glas al victoriei, ce se întărea, cu cât cortegiul suferințelor retragerii era mai numeros?

Și de atunci au trecut câteva mii de zile! De multe ori iarba a înverzit și s'a uscat, pasărele călătoare și-au cântat concertul și numai mormântul răslețit al tânărului ostaș român, stă liniștit și tainic pe movila din coastă, înădăscus în culele lui, un trup de viteaz, ce stăpânește valea.

Mulțimea de trecători, trece și se duce, pe dinaintea crucii de lemn, ca prin fața oricărui alt lucru obișnuit, chemați de nevoile materiale ale vieții acesteia. Numai umbra crucii, cari se prelungeste peste tot mormântul, îl mângăie cu voalul ei străveziu, când cerul se rumenește spre apus.

Se a p r o p i e „Ziua Eroilor“.

„Descoperiți-vă, cu respect sincer în fața crucilor rupte și a mormintelor neîngrijite; înălțați-vă cu gândul la miile de nume necunoscute, ce și-au dat sfârșitul numai în tovarășia unui lac de sânge, pe meleagurile României întregite“, căci „numai cu atâtea le putem fi recunoscători“.

N. Drosu, Inv. Zamfira, Prahova

ZIUA EROILOR!

Frați români și buni creștini!

Un popor trăește prin trecutul lui!

Ne-am adunat astăzi cu toți laolaltă, să mai trecem odată pe dinaintea ochilor noștri istoria neamului nostru, care în chip restrâns trăește în ființa noastră, prin amintirea proaspătă acelor ce au fost ieri viteji apărători ai patriei, iar astăzi eroii scumpi ai neamului.

Moartea lor ne este scumpă nouă, fiindcă ei au murit, ca noi să trăim.

Cine dintre noi nu cunoaște jertfele sângeroase ale legii vechi?

Oamenii săraci aduceau ca jertfă la altar doi pui de porumbel, sau doi pui de turturea — așa cum a adus și Fecioara Maria.

Preotul slujitor lua una dintre cele două pasări, o junghia și-i scurgea sângele într'un vas pregătit anume; după aceea lua pasărea cea vie, îi înmuia penele în vasul cu sângele celei jertfite și apoi îi dădea drumul să zboare slobodă, în văzduh.

Ei bine frații mei! Pasărea cea din urmă își câștiga dreptul la viață și încă la viață slobodă, tocmai prin prețul de sânge al tovarășei ei jertfite!

Tot asemenea și noi toți suntem stropiți cu sângele vitejesc al celor cari prin moartea lor, ne-au plătit viața noastră și libertatea neamului și a patriei noastre.

Ziua de azi este o zi de glorie pentru noi, dar tot deodată și zi de rugăciune.

Cimitirul, în mijlocul căruia ne aflăm este un colț din marea împărăție a păcii. Nimic nu e mai tăcut și mai tăinic decât moartea! Ar fi deci o nelegiuire din parte ne, dacă cu vorbele noastre multe am turbura tihna unor suflete, ce au nevoie de odihnă! Liniște deci! Cât mai multă liniște! Nu e nici zi de vorbe mari, nici zi de doliu, ci zi de meditație adâncă.

E ziua cea mare a eroilor!

Unii au fost eroi cu capul, alții cu sabia; unii cu creierul, alții cu pieptul; unii cu condeiul, alții cu brațul.

Prăsnium astăzi deci, nu numai amintirea acelor, cari au închis ochii sub cutele steagurilor de război ale țării noastre, ci și pe cei cari au cântat în poezii frumoase visurile mari ale neamului, pe cei cari au zugrăvit în tablouri mărețe năzuințele noastre naționale și pe cei cari cu istețimea și tactul lor cărmuitor au călăuzit înțelepțește frântele patriei spre a încheia în chip desăvârșit viața frântă și risipită a neamului nostru.

Ziua de azi nu este deci zi de plâns și lacrimi, ci zi de flori și de nădejde.

Am venit aci cu brațele pline de flori, cu care să împodobim crucile lor uscate și lipsite de viață! Florile noastre s'au vestejit chiar în mâinile noastre! Avem datoria să le aducem altă proimă, care nu se vor ofili nici odată; recunoștința noastră caldă și pomenirea lor totdeauna, vie, în rugăciunile și în ființele noastre slabe.

Italianii, frații noștri de sânge, au obiceiul să-și cinstescă amintirea morților într'un chip cu totul deosebit. Ei scriu numele Eroilor pe anumiți arbori, așezați la capul coșciugelor, în locul crucilor noastre de lemn sau de piatră. Asemenea copaci sunt îngrijiiți cu multă evlavie, trăsesc sute de ani și sute de ani de-a rândul, foșnetul frunzelor este imnul de laudă al eroiului, ce nu poate fi dat uitării.

Sufletele viteze ale eroilor, noștri stau pururea vii, ca copacii cei robuști și odrăsl-sc într'una puteri proaspete, în sufletele noastre slabe!

Avem datoria să păstrăm nepătată memoria lor scumpă și nerștirbită moștenirea lor întregă, osteninându-ne să le urmăm pilda lor, nemuritoare.

Străbunii noștri Romani, aveau un joc minunat cu torțele. Fiecare alerga, cât putea, cu torța în brațe și în clipa când vedea, ca numai poate să alerge, avea datoria să-și încredințeze torța unui alt jucător, cu puteri neistovite. O pânză de lumină îi înfășura privirile și fericirea curgea în valuri.

Acest joc strămoșesc ne desemnează, în chipul cel mai viu datoriiile noastre sfinte, față de cei cari au dormit somnul morții, cu făcliile neamului în brațe! Ei au căzut, fie de oboseală, fie de vârstă, fie în jocul orb al luptelor năprasnice din trecut, sau al războiului cel mare. Să purtăm cu grijă sfășecile lor nestinse!

Iar acum, ridicându-ne sufletele în ceas de rugăciune, să zicem din adâncul sufletelor noastre: «Pe voi vă chem eroi ai nației străbune și mucenici ai Crucii! Dați-ne puteri de sânge și puteri de evlavie sfinte».

Să adunăm în suflet evlavie noastră sfântă și să stăm aici, ca stâncă în coasta semilunei și să purtăm pe brațe farul dragostei creștine.

Risipiți odată, țărna noastră sfântă, reinviiorând credința, adânc betesușgiță, revărsați în țară belșug de fapte bune. Mucenicia noastră să zămislească în suflet daruri și simțiri înalte, iar ceasul morții noastre să vă proslăvească, odrăslind deapururi nădejile noastre sfinte! «Voi, cari cu sânge ați pecetluit pe Atot prea Sfântul, care cu a Sa putere ne-a deschis mormântul, rupeți în grabă zăgazurile tăcerii și vestiți din ceruri slava Voastră sfântă. Descuiați, desărg, mormântul nepăsării și treziți din somnuri pe moștenitorii veghei».

Pr. Dr. Marin Ionescu.

Farmecul Primăverii

După cum hrana trupului pătrunde în corpul nostru nas și gură, tot așa hrana minții, lumina sufletului, pătrunde în corpul nostru prin ochi și urechi. În acest înțeles își încheia și Mântuitorul învățăturile, când zicea: ochi aveți și nu vedeți, urechi aveți și nu auziți». Cu ochii privim lumina soarelui; cu ochii citim; cu ochii admirăm frumusețile naturii și fără aceste organe suntem ca și pierduți. Cu urechile auzim noi glasul oratorilor, cântecul păsărilor, melodia instrumentelor, murmurul apei și tot ceia ce producea, sonor, lumea, pentru desmeardarea ființei noastre.

Dar nimic din lume nu ne poate dezmerda de odată prin ochi și urechi ca zămbetul și aspectul Primăverii.

Intră omule în pădurea înverzită și pe poiana înflorită de lângă izvor. Stăi acolo câteva clipe și vei vedea și vei auzi acolo, lucruri care te vor duce cu mintea departe, departe, la o viață nouă, curată și senină.

În cântecul misterios al păsărilor, în doina dulce a ciobanului de pe colină, vei uita toate necazurile grijii și patimile toate, și pătruns

fiind de farmecul naturii, vei preamări pe Dumnezeu. Viața noastră de o clipă, dusă în lupte și grăutăți, își are și ea clipe de reculegere și bucurii. În aceste clipe nu putem noi înțelege rostul și bucuria oare căror mângâieri, pe care ni le dă natura. În pădurea înverzită sau pe câmpia înflorită, sub umbra fagului pletos, la strigătul cucului, la fluieratul mierloiu-lui, sau la miile de glasuri ale privighetorilor, poate ființa noastră să se premenească și să se bucure.

Cât de sublimă, cât de tainică, cât de plăcută ești tu, sfântă Primăvară! Din slava cerului senin, soarele trimite pe pământ lumină bine făcătoare; florile împrăștie miros bine-plăcut; păsările desmeardă natura cu miile lor de glasuri și pretutindeni surăde o viață și putere nouă. Cu «florarul» tău, înfloreste lumea și se înțelepțește. Intreaga făptură întinereste, se bucură și un har ceresc se revarsă pretutindeni. Pătruns de al tău farmec, tolăniți pe iarbă, înconjurați de păsări, orbiți de frumusețe, închin aceste rânduri ție și celor ce te înțeleg.

Aldea T. Isofahe

Eroul, ucis de bolșevici în Basarabia.

Generalul ST. POETAS

Colțul cu mărunțișuri

Crucișetorul „Elisabeta” la întoarcerea sa din Germania, unde a luat parte la inaugurarea canalului de „Kiel”, după ce a făcut carantina la Clazomeu, a plecat spre Smirna.

Aproape de port le-a ieșit înainte pilotul de serviciu, un grec, care necunoscând pavilionul țării noastre, despre care nici nu auzise, a început să strige în italește, limba de toate zilele odinioară prin porturi.

— Bun sosit comandante!
— Bine ai venit pilotule.
— Dar ce steag aveți?
— Românesc.
— Românesc? nu cunosc!
— Vapor valah de la Dunăre.
— Atunci vapor turcesc?
— Nu... Vapor român de la România.

— Pentru Dumnezeu, atunei italian?

— Nu italian, vapor român.
— Atunci Armean?!

— Nu armean! din București, Român, România!

— Dar cum? nu cunosc!...
Răposatul comandor „Criviță”, pe vremea aceea locotenent, care era martor la acest dialog, strigă din ușa turlei?

— Din Brăila, bre!
— Haha! vaporăș brăilean! Atunei îl cunosc, îl cunosc bine!

Pilorul satisfăcut astfel, că a scăpat din încurcătură, se sui pe puntea de comandă și mândru, că conduce primul vas brăilean, reduse viteza la jumătate și intră cu el în port.

Una, din cele mai poznașe ape curgătoare, este fără îndoială, fluviul Galben din China.

Încercat cu mult nisip, curge din podșurile nalte ale Asiei, el își împotmolește singur albia, încât la intervale de 1200 de ani, înebunește subit și fără să mai fie seama de drumul pe care trebue să-l urmeze, o apucă după voia lui, razna peste câmpuri, croindu-și drum pe acolo, unde înainte erau sate și orașe.

Inchipuiți-vă și d-tră cât de mare dezastru, dacă ne am închipui că Dușăreii, mult mai mică, i-ar veni poftă într'o zi să se plimbe pe Calea Victoriei, curățând astfel Capitala, nu numai de murdărie, dar și de locuitorii!

O idee ingenuoasă este aceea a unui tânăr autor american, care spre a-și vinde cărțile ce zăceau în rafturile din vitrinele librărilor, a întrebuișnat o reclamă cu totul originală.

Luând adresa multor persoane din straturile cele mai bune ale intelectualității americane, le a scris la fiecare în parte, cum că în cartea cutare (citează chiar pe a lui) sunt rânduri care îl priveșc personal și că autorul i-a atins, întru călta, reputația bine stabilită de care se bucură.

Efectul firesc a fost, că fiecare a alergat să cumpere cartea, în care se credea direct vizat, pe când, ingeniosul autor, a mai trebuit să scoată o ediție; cu toate că... nu injura pe nimeni. Donev

Odinioară și acum

Intr'o frumoasă dimineață de primăvară, stam pe gânduri în pridvorul din fața casei. Cele dintâi raze aurite poleiau pământul, îmbătrânit de atâta lume și necazuri, iar păsările începuseră cu trîlurile măestre și încântătoare, să cânte în natura reinviată, trezind la o nouă viață sufletele amorțite. Și fiind tot dus cu gândul și privirea în larg, iată că zăresc o bătrână gârbovită de ani, ce cu pași domoi venea spre mine. Când se apropie i-am făcut salutul de binețe, după care am întrebat-o ce face.—Sunt veselă, că s'a mai luminat și mult mă bucură căldura, ce parcă mi strecoară fiori de sănătate: Obosită de bătrânețe se așeză pe un capăt de lemn. Din vorbă în vorbă, începu a-mi povesti, cum petrecuse lunga-i viață și vorbind, stătea pironită cu ochii în pământ, chemându-și a-mintirile. Și începu:

Imi amintesc din vremurile, când orașele nu aveau case mari, strade lungi și biserici cu turle multe ca azi, deși credința era în mai multe suflete.

Unde se pomenea portul de acum?

Fiecare gospodar își avea oile, din lăna cărora făcea: ițari, cioareci, zeghe, șarici, haine și câte alte lucruri, de credeai că mori și nu se mai rup.

Așa frumoase haine făceau femeile, că-ți părea că răsare soarele pe ile și catrințele, strălucitoare de-ți luau ochii. Fiecare își găsea mulțumirea în ce avea, nefiind frământați de patimile mistuitoare de acum, când fiecare a-leargă după fericire și trai bun, «fără cinste și muncă». Trăiau ca frații! Nu se pomeneau: pâr, omoruri, bătaii sau furturi. Pe atunci nu se aflau trenuri, nici vapoare și nici cărți multe, ca acum; dar oamenii erau mai buni și viața în familie mai tihnită.

Pădurile se întindeau pretutindeni, până la țărnul mării, se oglindeau în părae și lacuri, formând bogății și adăposturi, în timpul de mânăie.

În cele din urmă mi-a spus și cum se făcea căsătoria pe acele vremuri:

Flăcăul de însurat, trebuia să meargă singur în peșit, să-și vadă aleasa, în patru ochi. Nu-și lua vruta, ca acum, fără să cunoască, dacă e sau nu bună gospodină. Dacă norocul îl ajuta să o găsească cu năzuinți frumoase, hotărâ nunta. În ziua unirii era mare alai.

Mireasa era dusă la casa mirelui într'un car tras de șase plăvani, împreună cu zestrea, lucrată cu mâna ei, frumos gătită cu beteală și flori. Carul era învelit cu scoarțe mândre și învârstat pe alocurea cu felurite frunze și flori, întocmai ca în basme. Mireasa nu se vedea până la coborârea din car, ce se făcea la casa socriilor, cu o sumă de obiceiuri.

Povestind așa și o f t a parcă ar fi fost însăși mireasa de altă dată, alături de mirele, ce odihnește, poate, mai fericit sub glia rece.

I-am ajutat la ridicat și încet-încet s'a pierdut în zare. Frumoase vremuri!

C. Georgescu-Obreja

COCORII...

Din alte țări îndepărtate Sub vastul cer fără de nori Venea cu umbra inserării Un nesfârșit șir de cocori.

Urmau de-aupra-mi a lor cale Cu zborul lin și obosit Și străbateau întinsa zare Pierzându-se spre răsărit

Cu ochii umeziți de lacrimi Rămas-am adâncit în vag, — În urma lor vărsa o rază În piept îmi vărsa dor și drag.

Emil V. Câmpian

Eroul AVRAM IANCU

EROII

S'au împlinit 11 ani, de când puhoaiete barbare au încercat, fără să izbutească, să sfărâme frontul nostru de la Oituz, Mărăști și Mărășești.

Sunt 11 ani, de când în câmpia spintecată de șanțuri și gropi de obuze, neamul românesc s'a arătat vrednic de strămoșii săi, prăbușind în țândări oastea de vrășmași cotropitori, care se sileau din răspuneri să ne smulgă și colțșorul de țară, ce mai rămăsese nesugrumat.

Ziua Eroilor e o zi de înaltă prăsnuire, și cucernică închinare în fața chipurilor aspre și mute ale acelor, care spintecați de trăznetul gloanțelor și obuzelor, în vuetul turbat al bătaiei, au murit, înscriind cu slove de aur, neperitoare mărirea și vrednicia neamului.

În fața monumentelor sfinte ridicate în amintirea acelor care și-au jertfit viața, stropind cu sângele lor altarul țării dragi, să ne oțelim sufletele, căci, în ad-văr, aceste monumente sunt ridicate cu scopul de azi, a fi un îndemn și mai puternic pentru tineretul românesc.

În zadar, în mireazma fumului de țămăie, se vor înălța rugăciuni de mulțumită cerului și se vor rosti cuvântări meștesugite de proslă-

vire a trecutului, dacă ne va lipsi sufletul înțelegător, care să se pătrundă de jertfa și biruința de mucenici, a acelor ce odihnesc în pământul frământat cu sângele lor.

În zadar, vom presăra flori de recunoștință peste mormintele în care putrezesc oasele voinicilor noștri, și zadarnică va fi iarăși caldă picurare a lacrimilor la groapa celor apuși, dacă pilda și moștenirea lor, o vom batjocori!

Nu vorbe goale și nefolositoare, nu fum de țămăie și smirnă, ci inimă și suflet, mai întâi, ne cer cei răposați.

Căci glasul lor ne chiamă să ne jertfim și noi ca și ei! Glasul lor este trambița care răsună din fundul mormintelor lor, spre noi, care astăzi ne pierdem în curentele distrugătoare ale politice!

Să nu pierdem o fărâmă din colturile pământului acestei țări, pe care eroii ce astăzi prăznuim, au întregit-o cu sânge vitejesc!

Glasul lor ne îndeamnă la luptă, la luptă în toate direcțiile, ca din pământul întregit cu sângele lor, să lasă o Românie nouă, mândră și frumoasă.

Ioselina Brăileanu
Învățătoare—Oltenița.

DUȘMANILOR

O, dușmani cumpliti ai noștri v'am înfrânt v'am biruit!
De pe cerul slavei voastre în infern v'am prăbușit!
Că'necând în foc și sânge toată fața omenirii,
Ați purtat războiul urii, iar noi luptele iubirii!
Voi ați dus fantoma morții altor țări mai fericite,
Noi arhanghelul salvării țării noastre cutropite.

Și ai voștri-au ars popoare și-au surpat clădiri divine,
Pentru-a smulge flori de glorie din ruinele străine,
Iar ai noștri rânduri — rânduri, perind zilnic, v'arătării,
Că nu pot fi alte glorie, decât moartea pentru țară!
Văzând fluviul mari de sânge ce spre mare se porniau,
Din ai noștri munți de trupuri ce spre cer se ridicau.

Credeați, inimi seci și 'nchise c'a perit al nostru nume,
Și c'ați șters țara română pe vecie de pe lume?
Ci uitați că trupuri multe pot să fie 'ntânțuite;
Dar și pentru suflet, lanțuri, nu sunt încă făurite.
Noi eram voinici și tineri și luplam pentru o lume,
Care'n urm'avea să vină cu putere și renume.

Voi erați bătrâni și putrezi, viața voastră se sfârșise,
Și luptați pentru o lume, ce demult încă murise!
Libertatea n'treag'a lumii era floarea vârstii noastre,
Tirania omenirii era toamna vieții voastre!
Noi aveam în suflet soare, fala celor ce murise,
Voi aveți oioare neagră pentru crimele comise.

Și de-aceia stăfuți triste, v'am înfrânt, v'am biruit
V'am înfrânt prin jertfa noastră, ce pe toți v'a ncremenit!
V'a nfrânt cinstea disciplinii, ce'nunun'al nostru nume,
V'a nfrânt dorul înfrățirii ce vom cu n'treaga lume;
V'a nfrânt moartea majestoasă a seninilor eroi
Și dreptatea ce de veacuri era numai pentru noi!
În adânc de codri negri și în fund adânc de lacuri,
A murit cu voi durerea unui neam robit de veacuri.
O voi toți satrapii și demoni, ce-ați perit ca fumu'n vânt!
Biruitu v'am în toate, într'u toate v'am înfrânt!

I. Fiuioagă

Bogațiile ascunse în pământul țării noastre

Sarea și gazul natural formează o a treia bogăție minerală a țării noastre. Sarea era considerată ca bogăție deja din timpuri vechi — îndepărtate. Soldații din împărăția lui Carol cel mare — împăratul care stăpânea prin veacul al VIII-lea Franța și Spania de azi, primeau sarea din care, ca o cinste de care se bucurau, din partea țării.

Astăzi chiar e datina, a prezența capilor încoronați în semn de supunere, bogăția țării pe o tavă, sub formă de pâine și sare. Sarea se scoate tot din pământ, din saline, sau ocne. Ea formează între stratele pământului niște sămburi mari, de sute de metri grosime și lungime. În acești sămburi se taie cu dalta și lărnăcopul, drobi (bucăți mari) de sare, cari se încarcă în vagonete și se scot la suprafață la fel ca și cărbunii. Țara românească este foarte bogată în sare. Găsim sare în Ardeal, Bucovina, Oltenia, Muntenia și Moldova. În Ardeal sarea se găsește și se scoate din ocnele dela Dej, Turda, Uioara, Ocna Sibiului, Praid, iar în Maramureș la Șugătag și Coștini. În Moldova se scoate sare din ocnele dela Târgul Ocna din județul Bacău; în Muntenia din ocnele dela Doitana și Slănic, în județul Prahova, în Oltenia, din ocna dela Ocnele-Mari din județul Vâlcea, iar în Bucovina în ocnele dela Căciua. Alară de aceste ocne întâlnim în țara noastră o mulțime de izvoare și ape sărate numite *sărături*, cari își iau sarea tot dintr-un sămbure de sare, ascuns în pământ. În total, în țara noastră se găsesc 60 de sămburi de sare și vre-o 300 de izvoare și ape sărate. În unele locuri sămburii de sare ies până la suprafață formând stânci de sare, albe ca laptele. Astfel de stânci de sare se întâlnesc la Praid și Sovata, în Buzău la „Stânca sării”, la Doitana și Slănicul din Prahova. Țara românească a trimis și trimite și astăzi sare, în Jugoslavia, Bulgaria, Turcia și Ungaria. Însemnătatea acestei bogății minerale o putem înțelege cunoscând întrebunțările ei. Sarea este un aliment de care nu ne putem lipsi. Anual fiecare om consumă (măncând) în alimente 6—7 kgr. sare. Sarea se mai folosește la conservarea cărnurilor și a peștelui, la fabricarea solei, la smălțuirea oalelor, amestecată cu zăpadă la amestecurile răcitoare și în alte multe industrii.

Unele țări, cum sunt: Franța, Portugalia, Italia, Grecia, neavând ocne, scot sarea din apa mării, care conține până la 35 de grame de sare la litru (35‰). Lângă țărmul mării se sapă șanțuri, în cari se lasă să se scurgă apa din mare, care apoi încălzită de razele soarelui, evaporază, depunând sarea sub forma unui praful alb. Această lucrare se petrece și în țara noastră în așa numitele locuri cu sărătură, cari vara în anotimpul secetos, sunt albe-prăfuite de pulberea de sare. Dar cum s'a format sarea în pământul țării noastre? La fel cum se formează și astăzi din apa mărilor sărate. Apele mării de odinioară scăzând, sub țări razele solare, au depus sarea, în locurile mai puțin adânci din apropierea țărmului, care sa păstrat apoi până astăzi sub acoperământul straturilor de nămol și nisip depuse din apele aceleiași mări. Vedem deci că și sarea are aceiași origine, ca și petrolul și cărbunii țării românești, formându-se pe fundul mării ce acoperia odată țara noastră, din care a eșit cu mult mai târziu sub formă de uscat, după retragerea și secarea ei. Dar o apă așa de întinsă cum este apa mării nu se retrage și seacă odată, cum ar seca sau s'ar scurge un pârâis sau râulet. La râurile și fluviile de astăzi chiar, putem vedea, că după marile inundații de primăvară, apele scăzând, în urma lor rămân o mulțime de bălți cari nu seacă decât vara sau după ani întregi. Cine nu cunoaște sau n'a auzit

de vestitele bălți ale Dunării, (balta Ialomiței, balta Brăilei) renumite pentru bogăția lor în pește (crap și știucă)? După retragerea mării care acoperea odată pământul țării noastre, au rămas o mulțime de bălți mari, putem spune lacuri întinse, pe suprafața cărora ca și astăzi în locurile băltoase, au crescut și s'au dezvoltat câmpuri întregi de plante de ballă, trestie, rogoz și papură. Din rădăcinile, tulpina și frunzele acestor plante căzute în apă s'a format un gaz numit încă *gazul bălților*, gaz care se formează rai puțin și astăzi în apa bălților și a locurilor mlaștinoase. Dacă scormonim cu un bastonăș nămolul de pe fundul apelor stătătoare, ușor putem vedea cum se ridică prin apă, bășicuțe pline cu gaz, cari aprinse cu un chibrit, ard cu pocnituri scurte. Acest gaz care se formează și astăzi, s'a format în cantități și mai mari din rămășițele plantelor căzute în nămolul bălților rămase după retragerea mării de odinioară. Este vestitul gaz din câmpia Ardealului dela Șermășel, Samsud, Șaroș, Basna și Copsa-mică, descoperit nu de mult în pământul Transilvaniei (în 1908) și care se mai numește încă și *gazul metan*. Ars în cupatoare, sobe și în lămpi speciale, are o putere de încălzire cu mult mai mare decât cel mai bun cărbune și dă o lumină albă și mai puternică decât lumina gălbue a lămpilor cu petrol. Este o bogăție minerală foarte prețioasă, ieftină și ușor de transportat. În locul unde se găsește în pământ se sapă fântâni-puturi captușite cu țevi de fier, sonde, până la adâncimea la care se întâlnește gazul. (La noi în Transilvania se întâlnește gazul natural dela 68 metri la Samsud până la 346 metri adâncime la Șermășel în câmpie). Întâlnit odată în adâncime țâșnește cu ată a putere, încât de multe ori sucește și rupe țevile de fier ale sondei, cum ai rupe niște verzele sau niștele. După ce gazul a fost prins în sondă, la gura ei se încoșează alte țevi cari se leagă deolaltă și se aduc pe sub pământ la o adâncime de trei sterturi de metru, până la locul unde dorim să-l întrebunțăm. Astfel se conduce gazul natural dela Șermășel la Turda dela Șaroș la Căciua, dela Basna la Mediaș. Mulțimea fabricilor de sticlă, de ciment, de mașini agricole (pluguri, grape), de sodă, de vase smălțuite, de gloanțe și cartușe, dela Mediaș-Diosăo-mărtin, Turda și Uioara, sunt puse în mișcare întrebunțând această comoară prețioasă din pământul țării noastre.

Ca să ne putem da seama, de cantitatea de gaz pe care o avem în pământul țării noastre, e de ajuns să spunem că prin vre-o 40 sonde sapate în regiunile amintite, se scurg la zi 3 milioane de metri cubi de gaz, cari ar face la an, un miliard de metri cubi, corespunzând la o sută de vagoane de cărbuni de cea mai bună calitate. Este în adevăr o avere națională pe care abia o putem prețui îndăjuns. Rămășițele lacurilor și mlaștinilor rămase după retragerea mării de odinioară le întâlnim și astăzi în Câmpie. Sunt vestitele lacuri (tăuri) dela Zau, Giaca și Șucutard, pline de papură și trestii și ceretate de o mulțime de pasări băltărete (rațe, berze, găște, găinușe de apă, cristei) și în apa cărora locuitorii din această regiune, își topecă cănele și își adapă vitele.

Dr. Victor Lațiu.

PLANTE FARMACEUTICE

de Farmacist Colonel Gh. Grințescu.

În coloanele acestui ziar am arătat bogățiile ce s'ar putea întâmpla prin cultivarea plantelor farmaceutice.

Cum pentru o reușită sigură a acestor culturi se cere o pregătire specială, cu cunoștințe de farmacie, pelângă teren, capital și mai cu seamă bună voință dela toți factorii, — nu toate nevoile ce avem, — nu vedem pentru moment puțința de a se realiza. Până când se va înțelege valoarea culturilor, veniturile ce se pot realiza, se impune ca Preoții, învățătorii și toți intelectualii satelor, să îndemne și să dea povețe celor dela sate, ca, pe lângă alte treburi, să adune și să întrebunțeze, la nevoie, plante farmaceutice. Cu prisosul vor putea alimenta chiar unele

prescriu sub forma de ceaiuri, sau ca ajutoare pe lângă unele medicamente, pentru țaria, gustul și mirosul plăcut.

Puțini cunosc valoarea florilor de tei, întrebunțate ca ceai, în diferite răceli și mai puțin în iși dau osteneala de a le aduna și păstra. Floarea de tei este unul din medicamentele cele mai bune pentru a combate tusea proaspătă și primele răceli. Cea mai parfumată și bună floare de tei se poate culege dela teiul cu frunzele mari și păsoase pe o parte. Acest soi de tei științific se cheamă „*Tilia tomentosa*” sau popular „*Tei*”, „*Tei alb*” sau „*Tei cu frunzele păsoase*”. Este un arbore cu statură înaltă și frumoașă, care crește în toate

în straturi subțiri, într'o odă curată.

Păstrarea lor se va face în săculețe de pânză, atâr-nate la grindă.

Nu toată lumea știe să facă ceaiul de tei. El se face astfel: Cam o lingură bună de floare, sau cât se poate lua mai bine cu mâna între degete, sau 10 grame de floare, se pune în o ceașcă mare, ca de cafea cu lapte și se opăresc cu apă clocotită până se umple ceașca. Se acoperă ceașca cu o farfurioară și se lasă astfel în repaus, cam 15 minute la căldură. Se strecoară ceaiul prin strecurătoare sau prin o pânză curată și spălată bine. Se adaugă la ceaiul, zahăr de candel, indulcinu-se bine și se dă celor ce tușesc și sunt răciți, ca să bea toată ziua și seara la culcare, aceasta zilnic. Cei răciți, de durere de cap și frigosii, vor mai adăuga la acest ceai și 1—2 lingurițe de floare de soc. Ceaiul astfel pregătit se va bea fierbinte la culcare, învălindu-se bine. Bolnavul, în scurt timp, va transpira, tusea se va muia, urinarea se va face bine, împiedcând boala de a înainta. Ceaiul de tei, nu face rău nimănui și se poate bea, ori cât de mult și de cei mari cât și de copii. Ceaiul de tei amestecat cu lapte și dat copiilor mici este foarte bun, îi ferește de în-cuțitură și de durere de burtă, îi dispune și-i face voioși. Cei cu durere de gură, cei răgușiți, din diferite pricini, cei ce suferă de stomac, cei ce nu au udul regulat, trebuie să facă cură cu ceai de tei. Floarea de tei și „floarea de salcâm”, câte 50 grame la 1000 grame de apă, opărită bine și lăsată la căldură, ceas, să se întrebunțeze de femei în fiecare seară, ca spălături cui riguratorul.

Cei grași și cei ce se feresesc de a nu se îngrășa, cei ce doresc să-și păstreze chipul frumos, să facă cură, bând seara câte o ceașcă de floare de tei și salcâm.

Iată ce comoară este în casa omului floarea de tei, cât și alte flori. Floarea de tei, la noi, se strânge foarte puțin. Poporul o cumpără de la farmacia și drogherii. Farmaciștii și drogherii o aduc din străinătate, plătind 90-150 lei kilogramul.

Adunați floarea de tei, ca să nu se mai îmbogățească dușmanul de afară și să ne păstrăm sănătate. Sădiți fiecare câte un tei în grădina, tundeți astfel coroana, ca să fie ușor de cules. Din statistică ce am, floarea de tei adunată de sătențe și babe, formează abia 3% din cât consumă populația noastră.

Sacrificând totul pentru datorie, sigur că ajungi la fericire.

FRANKLIN.
(1706—1790)

Tei cu frunză păsoasă (TEI ALB)

farmacii și drogherii. Pentru acestea oricine poate strânge toate felurile de plante, iar pentru vânzare nu va strânge de cât acele feluri, care se găsesc în acea localitate, în cantități mari și dintre acelea ce sunt mai căutate.

După cele spuse, vom arăta plantele, ce cresc pe câmpurile noastre, căutate în farmacia și drogherii, pe lângă folosul ce fiecare îl poate avea la nevoie.

Plantele ce vom descrie, nu trebuie să lipsească nici odată din casa gospodarului.

FLOAREA DE TEI

Flores *tilia* (în farmacie). În curând teii vor înflori, pădurile, parcurile și grădinile vor fi îmbătate cu mirosul lor plăcut și mult căutat de albine pentru a le lua nectarul, din care vor fabrica cea mai căutăată miere de faguri.

Floarea de tei mai este căutăată de public pentru trebuințele casnice, cumpărându-o de la farmacia și drogherii cât și de medici, pe care o

pădurile dealurilor din Tulcea, Banat, apoi îl găsim în Oltenia, Muntenia și Moldova, prin pădurile dealurilor cu vii, până la o înălțime de 300—350 metri.

Mai avem și alte soiuri de tei; „*Teiul roș*” sau științific „*Tilia platyphyllo*” și „*Teiul de pădure*” sau științific „*Tilia parvifolia*”. Florile acestor soiuri de tei sunt mai mici, mai puțin parfumate și frunzele lor sunt chele pe ambele fețe. Ele cresc prin pădurile dealurilor mai înalte și la munte. Acolo unde lipsește „*Teiul alb*” se recomandă a se strânge flori dela „*Teiul roș*”, cât și dela „*Teiul de munte*”. Florile acestora, deși, nu au parfumul florilor *Teiului alb*, totuși nu le lipsește țaria medicamentoasă.

Ori care ar fi soiul de tei ce avem, vom culege de la el numai florile, fără frunzișoara de pe coada lor. Culegerea se va face pe vreme bună, dela prânzul cel mare până la toacă. Florile se vor usca numai la umbră, întinse

în mișcare, însă ei nu prețuesc întru nimic, ca conducători, când ea este împlinită. Tot adevărul n'a putut fi spus până în prezent. Lenin însuși a priceput lucrul acesta, însă nu credea momentul încă copt, pentru că să-l facă cunoscut.”

În vremea, când Sovietele studiau problema despărțirii, problema încurcată pentru că amestecul reciproc al Statului și Bisericii ortodoxe era cu strășnicie încurcată sub țarism, „... orice progres a fost împiedicat de fanatismul celor două părți. Cei de partea Bisericii se întreceau, pentru ca să aibă dreptul de martir. Alții, antireligioși, predicau dis-trugerea completă a Bisericii și amestecau, în neștiința lor, biserică și religieuna, religieuna și credința.”

Orbiți de fanatismul lor, ei au izbit să răspândească ideia în străinătate, că Sovietele se gândeau să nimicească credința religioasă a oamenilor... Ori, lupta noastră, contra Bisericii ortodoxe,

niciodată nu a văzut în ea, decât tovarășa și colaboratoarea țarismului...”

„Oamenii nu pot să trăiască fără un ideal, însă ceace noi protivnicii religiei numim un ideal sau „cauza”, un credincios din biserica ortodoxă numește religieuna sau credința.”

„Nouăzeci și cinci la sută din locuitorii Rusiei, le placă spuma, că religieuna este idealul lor. Va fi, deci, o neghiobie politică și o abatere dela idealul Sovietelor de a combate masele din cauza cătorva cuvinte înțelese, în chip deosebit. Toate încercările, de a combate ideile religioase ca nebune, s'au arătat, în toate țearuna, nenorocite pentru acei cari le au încercat.”

„Este datoria Sovietelor de a ridica mulțimea până ce ele să știe să facă deosebirea între credințele lor și religieuna și dogmele vătămătoare.”

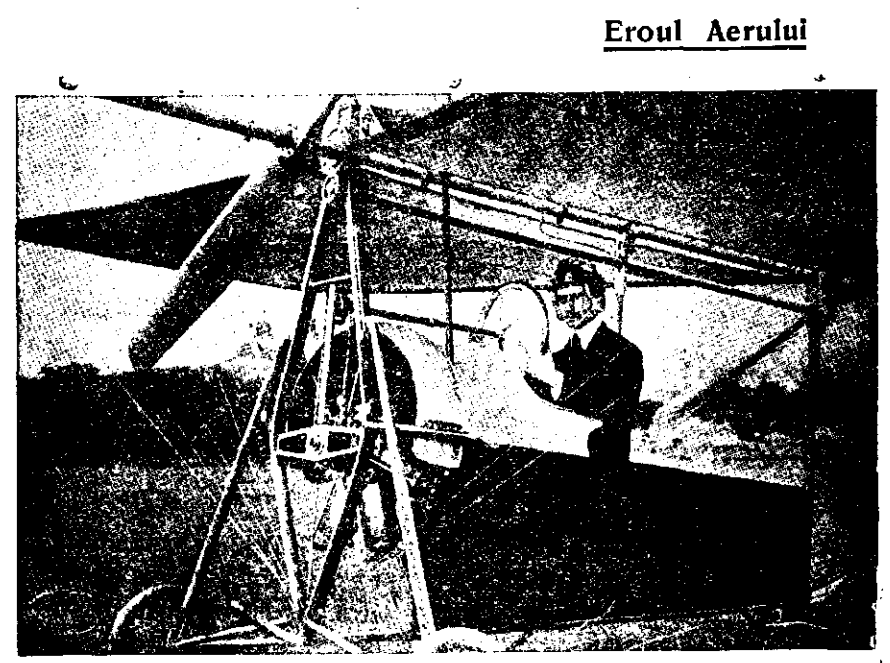
măr de prelați erau foarte protivnici unui schimb de raporturi dintre Biserica și Stat. De altă parte, noi am fost, în mai multe rânduri, împiedicați de nebunii din partidul nostru. Noi am arătat răbdarea din amândouă părțile...”

La aceste declarații se referă istoricul suedez Holmquist, în tabloul său asupra stării religioase din Rusia sovietică, din care se va găsi mai la vale analiza.

În două cronice lungi (Svenska Dagbladet din 8 și 10 Ian) profesorul Holmquist exprima „starea bisericăscă” din Rusia sovietică. Revistele religioase nu-i preceput să apară și, de atunci până în prezent, se poate face o idee despre starea religioasă de față din Rusia.

1. Biserica ortodoxă țaristă din pribegie.

Trebuie, mai întâi, să punem

AUREL VLAICU

Cum să semănăm

La trior se aleg nu numai semințele de burueni și de alte plante din sămânța de grâu, dar și această sămânță este aleasă pe mai multe sorturi și pentru semănat luăm fruntea, adică boabele cele mai mari, cari, nefiind aruncate nici de vânturătoare, nici de vântul triorului sunt pline și ne dau nădejdi, că avem de a face cu sămânța bună.

În al patrulea rând sămânța nu trebuie să fie veche. O sămânță veche își pierde puterea de a încolți și de a hrăni cu toată puterea planta, până când ea își ia aripel și poate trăi și se desvolta pe socoteala ei.

Prin urmare, o sămânță bună trebuie să împlinească neapărat condițiunile de mai sus; să fie sănătoasă, să fie curată de burueni rele și de semințele altor plante cultivate, să fie potrivită condițiunilor de climă ale locului unde-o semănăm și să nu fie veche, ci din recolta cea mai proaspătă.

După ce am arat, așa cum am arătat în prima parte, după ce, de-o pildă, pentru grâu, am întors miriștea de mazere, de rapiță, sau de borceaș și după ce am dat încă o arătură mai adâncă înainte de semănat, după ce am grăpat și curățit bine pământul, pornim la semănat.

Se semănă cu mâna, se semănă prin împraștiere cu mașina; se semănă cu mașinile în rânduri. Cea mai bună semănătură se face cu mașina în rânduri. Sunt multe feluri de mașini de semănat în rânduri; fiecare marcă își are laudătorii ei. Cea mai bună este aceea, care poate fi purtată ușor, care se poate rândui pentru ori ce fel de semănătură, care pune sămânța la aceiaș adâncime în pământ,

pentru ca și răsărirea să se facă în mod uniform.

Prin formarea de cooperative pentru folosirea mașinelor noi în agricultură, prin cumpărare de pluguri, motoare prin aducerea de trioare și vânturătoare pentru alesul semințelor și a mașinelor de semănat în rânduri, am făcut un pas mare înainte, pe câmpul plugăriei noastre. Avem pământul cel mai bun aproape, din toată Europa, pământ bogat, pământ binecuvântat de Dumnezeu, căruia-i trebuie numai o muncă înțeleaptă și la timp dată, care trebuie curățat de buruienile rele aduse de valurile și lipsurile războiului și căruia, după aceasta, trebuie să-i dăm spre creștere și rodire o sămânță bine aleasă, curată plină și potrivită câmpurilor noastre.

Și atunci vom avea tot așa de îmbelșugate recolte din ogoarele noastre, ca și popoarele din țările străine. Și acolo pământul e sărac, e sleit și are nevoie de multe cheltueli, cu îngrășăminte de tot felul și de muncă încordată de fiecare zi și ceas, de multă sudoare a frunții pentru ca să scoată bogățiile minunate și despre care parcă nu vă vine a crede, că s'ar putea obține. Dar acolo ele se scot prin arături repetate prin arături adânci și făcute la vreme și prin aruncarea în brazde a seminței celei bune.

Și oamenii gospodari dela noi așa vor trebui să facă, dacă vreau să nu rămână cu grâu în magazie, necumpărat de nimeni, din pricina boalelor și a semințelor de burueni rele, pe care le au; dacă vreau să scoată recolte bogate, așa cum în alte părți ale lumii se scot din pământuri slabe și sleite.

GH. SAVIN
Insp. General Agricol

Urmările comunismului revoluționar din Rusia - Sovietică

de Preotul Corneliu Grumăzescu
Profesor de Seminar—Galați

acete declarații, un paragraf asupra „despărțirii Bisericii și Statului” în care d. Stalin desvoldă, că nu există revoluții fără zeloși nici fanatici, dar

„... că toate revoluțiile, sau aproape toate, n'au izbutit și s'au sfârșit prin dezastre, în adevăr, din cauza a zeloșilor și a fanaticilor cari le începușeră... Aceștia sunt felositori, pentru că să nască ideia unei revoluții și pentru că s'o pună

în mișcare, însă ei nu prețuesc întru nimic, ca conducători, când ea este împlinită. Tot adevărul n'a putut fi spus până în prezent. Lenin însuși a priceput lucrul acesta, însă nu credea momentul încă copt, pentru că să-l facă cunoscut.”

în mișcare, însă ei nu prețuesc întru nimic, ca conducători, când ea este împlinită. Tot adevărul n'a putut fi spus până în prezent. Lenin însuși a priceput lucrul acesta, însă nu credea momentul încă copt, pentru că să-l facă cunoscut.”

„Oamenii nu pot să trăiască fără un ideal, însă ceace noi protivnicii religiei numim un ideal sau „cauza”, un credincios din biserica ortodoxă numește religieuna sau credința.”

„Este datoria Sovietelor de a ridica mulțimea până ce ele să știe să facă deosebirea între credințele lor și religieuna și dogmele vătămătoare.”

deoparte cele două milioane de Ruși din pribegie, cari s'au constituit într'o Biserica ortodoxă neatarnată, condusă de Sf. Sinod provizoriu din Carlovăț în Jugoslavia; această Biserica a întărit legătura sa cu dinastia Romanovilor. Starea sa, față de Biserica mamă din Rusia și de patriarhul ecumenic din Constantinopol nu-i prea limpede, din punctul de vedere canonic. Din punct de vedere bisericăsc, ortodocșii din pribegie par să se împartă în trei Biserici.

2. Vechii Credincioși și dușmănia lor cu Sovietele.

Se p. vestește de împărțiri la fel chiar în Rusia. Revoluția, la început, părea să ușureze împărțirea Vechilor Credincioși (15 până la 20 milioane) cu Biserica ortodoxă, acum despărțită de Stat. Dar chiar aceștia erau desbinați de o schizma, pe care un Sinod, din toamna anului 1926, încercă — în zădar — s'o des-

bințeze. Pe urmă, pacea încheiată — între „Biserica Mare” și Soviete — aruncă pe vechii credincioși sau extremiști ai ortodoxiei, într'o apozitie ațățătoare. Concepția epocalptică — (sentimentul pe care-l nutresc în timpurile extreme a lui Antichrist) — a scos din fire, de când o propagandă mare, ateistă, a Sovietelor din 1922—1924, și-a mărit clientela lor în masele poporului și chiar în Clerul Bisericii Mari. „Sovietele chiar, hotărâsc în prezent, secta lor, ca un Stat organizat în Stat, o forță rivală cu aceea, pe care guvernul trebuie s'o socotească”.

(va urma)

Ne lipsește tot deauna timpul necesar ca să ajungem să ne împlinim visul nostru.

LECLERC
Scritor contemporan, francez

SCRISORI DIN TOATA ȚARA

INFORMAȚIUNI

Din Ialomița

O vizită canonică a P. S. S. Episcopul Gherontie al Tomisului

Înalt Prea Sfinția Sa Episcopul Gherontie al Tomisului însoțit de Părintele Revizor Ecclesiastic și Părintele Protoereu al Călărășilor, doritori de a cunoaște cât mai de aproape pe credincioșii săi în nevoile și aspirațiile lor, a vizitat timp de două zile satele: Răsvani, Valea Seacă, Nucetul, Lupșani, Radu-Vodă și altele. Cu această ocazie — Isvorul Tămăduirii — P. S. S. a asistat la slujba ce făcea cercul proeșce în comuna Răsvani. Impresionat de lumea extrem de numeroasă ce lua parte la slujbă, P. S. S. după binecuvântarea sfârșitului slujbei, a vorbit lumii despre însemnătatea Sfintei Sărbători a Isvorului Tămăduirii, terminând printr-o rugăciune.

La Țiriac P. S. Sale din Biserica, a început să plouă liniștit și cum bărgănelul suferă de secetă și vânturi, prezența P. S. Sale a produs o profundă impresie.

Dela Răsvani P. S. Sa și-a continuat drumul spre comuna Lupșani, unde a și poposit a doua zi, asistat fiind de trei Diaconi, de S. S. Părintele Revizor, S. S. Părintele Protipop, de Protosingelul Eustațiu Andreescu și numeroși proești, de prin satele vecine. Ca cel mai de seamă prelat în săvârșirea slujbelor religioase în toată marea și regulele lor vechi, a ținut să dea pildă și lecție, săvârșind serviciul religios la Biserica din Lupșani, cum rar se mai vede astăzi. Cu blândețea ce-l caracterizează, încurajă clerul a-

sista, arătându-le detaliile slujbei, pentru ca pilda P. S. Sale să cadă cu adevărat folos în sufletele lor.

La sfârșitul slujbei S. Sa a ridicat la gradul de Econom Stavrofor, dându-i și Crucea, pe Preotul Marin Vuipescu. Paroh, al Comunei Lupșani, în vârstă de 83 de ani, pentru meritele Sfinției Sale de adevărat slujbaş al Bisericii, pentru 53 de ani de păstorie, cum și pentru felul cum a știut să dea societății pe cei 10 copii ai Sfinției-Sale.

Vorbind despre muncă și credință și puterea lor binefăcătoare, P. S. Sa a scos în evidență, că Dumnezeu în economia Sa, ne dă la fie ce pas dovada existenței sale, când sufletul nostru se îndreaptă spre el cu curățenie.

După masa de prânz, care a luat-o în mijlocul unui cler numeros, P. S. Sa a ținut să vadă așezarea satelor mai sus numite, cercetând gospodăriile și felul de viață al sătenilor, dând ici și colea sfaturi și binecuvântări arhierești. A urmat conferința unde P. S. Sa a luat cunoștință și a dat sfaturi spre ajungerea bunului țel a activității proeștilor de față.

Nu se poate o mai înțeleaptă înțelegere a unei misiuni arhiiepiscopice, decât felul cum a înțeles-o P. Sa Episcopul Gherontie, punând în practică, tot mai des, vizitarea umililor păstori ai Bisericii la fața locului și fără nici o pompă.

Coresp.

Din Mehedinți

În ziua de 29 Aprilie a. c., cercul cultural «Zegăia», a ținut o conferință în comuna Negrești. În ședința intimă dl. Iosif N. Dumitrescu-Bistrița a vorbit despre: «Războiul pentru independență și cel pentru întregirea neamului în literatura cultă și populară». Felul cum și-a expus ideile a mulțumit pe toți membrii cercului. D-ra Cristina Perianu a predat metodic o lecție de geografie la clasa patra.

În ședința populară dl. I. Bărlău învățător, în puține dar pline de interes cuvinte, arată sătenilor scopul acestor conferințe, mai ales, că în această comună nu s'a mai ținut nici odată.

Apoi dl. M. I. Presură învățător - seminarist a vorbit despre «Îngrijirea localurilor publice» și mai ales îndemnarea sătenilor de a se uni și a face: o biserică, care le lipsește; o școală ce n'au și o primărie. În îndemnarea pune mână de la mână și încetul cu încetul a ridicat localurile necesare.

Copiii de la școala sub conducerea d-lor colegi Bărbulescu - Calnata și D. Ciobău au intonat cântece frumoase și au recitat poezii și anecdote.

Apoi dl. Andrei Popescu-Zegăia - președintele cercului mulțumește sătenilor, ce-au venit în număr mare, cu cuvinte deosebit de mișcătoare.

În ziua de 6 Mai a. c., în satul nostru s'a ținut o frumoasă șezătoare culturală, cu un program deosebit. Ca și de alte dată, lumea a răspuns apelului d-lui învățător, venită în număr mare, de la copil până la bătrân, încât sala era arhiplină, de oarec în acest sat nu este cărciumă și alte localuri unde să se ducă. Directorul școlii, Iosif N. Dumitrescu-Bistrița în câteva cuvinte arată rolul acestor șezători, entuziasmat de mulțimea asistentă, le-aduce mul-

Din Drăgășeni - Covurlui

Societatea culturală «Fiii României-Mari» compusă din tinerii comunei Drăgășeni Jud Covurlui, au dat în luna Aprilie, o frumoasă serbare culturală, urmată de bal, din veniturile cărora se va înființa un muzeu popular în localitate. A luat parte un numeros public din comună și satele învecinate.

D-l profesor Petre Ștefănescu, în conferința sa a arătat «ce putem învăța dela alte neamuri». Au urmat frumoase coruri populare, conduse cu multă măiestrie de elevul Al. Dumitru, seminarist cl. VII. Au recitat frumos d-ra Virg. Păduraru, V. Rașcanu-seminarist, Serb. Ștefănescu-lc. militar, P. Savin și P. Streșină-normaliști. S'au împărțit cărți și tablouri, sătenilor, cari au citit mai multe cărți din biblioteca societății, ce numără peste o mie volume. În lunile Ianuarie-Aprilie a. c. s'au citit 435 cărți de către 57 cititori. Serbarea s'a încheiat cu frumoasa comedie: «Sluga la doi stăpâni» de Z. Bărsan.

Au jucat cu multă însuflețire d-ra A. Ghețu-liceistă, I. Ștefănescu-seminarist, cl. VIII, I. Teodoru-comerț sur, N. Zaharia, I. Istrate și V. Trandafir, cari au fost mult aplaudați de public.

Autoritățile satului sunt arătări de mișcare culturală, dând un concurs neprețuit.

Cooperativa sâtească «N. Cincu» sub președintă conducere a D-lui C. Capotă, controlor fiscal, înfloreste spre mulțumirea tuturor, ocupându-se și cu ridicarea sufletească a sătenilor.

Faptele vorbesc. A oferit societății un dulap mare pentru cărțile bibliotecii și o sală pentru sediu și bibliotecă.

A înscris în bugetul de acest an ca fond cultural 14.000 lei, cu care sumă se va cumpăra un aparat de radiofonie.

Când tineretul muncește mână în mână cu conducătorii satelor, roadele nu pot fi de cât frumoase.

Pass.

Din Tighina

Zece Mai

Joi, zece Mai a. c., în orașul nostru s'a sărbătorit aniversarea proclamării Independenței României și suirea pe tron a primului Rege, Carol I. După oficierea unei te-deum la Biserica Catedrală, a urmat parada. Portul nostru național împodobia pe tinerii elevi și eleve.

După paradă, autoritățile au luat parte la un banchet organizat de Prefectura județului, iar publicul, în mare număr, a luat parte la conferința ținută din partea soc. «Astra», în localul teatrului de vară «Bomond» despre «Regele Ferdinand I și glorioasa sa domnie».

La orele 4 s'a organizat o serbare în același local și cu contribuția elevilor fiecărei școli. A conferențiat din partea Universității Libere din București, preotul Țingol, revizumând istoricul țării române, urgia dușmanilor dela răsărit, apus și miază zi, unirea lor, suirea pe tron a Regelui Carol I de Hohenzollern și în sfârșit proclamarea Independenței regatului român. Seara s'a făcut retragerea cu torțe.

Duminică, 6 Mai a. c., școala profesională de fete «Julia Hojdea» din Tighina a organizat o șezătoare culturală cu contribuția elevelor clasei I-a din aceea școală.

Programul serbării a fost: «Trăiască Regele» executat de corul școlii, precum și alte cântece, recitari, o conferință despre viermii de mătase, foloasele și îngrijirea lor, ținută de către două eleve ale clasei I-a.

V. N. Burla.

Cepari-Arges

Dela «Căminul cultural Niculae Bălcescu». — În ziua de 22 Aprilie (Duminea Tomii) căminul cultural Niculae Bălcescu din comuna Cepari Argeș a dat o frumoasă serbare culturală organizată de destoinicul său președinte și director al școlii, D. Udrescu.

Școala normală de băieți din Pitești condusă de inimosul director Radu Petre, care a pornit o vie propagandă culturală în tot județul Argeș a luat parte activă la această frumoasă manifestare culturală. În Cepari Argeșului - pitoresc așezată pe valea râului Topolog - viitorii învățători ai școlii normale - au mers pentru a doua oară cu maldăre de cărți, pentru a înființa o a doua bibliotecă populară, cu numele de I. I. C. Brătianu - omul în care a bătut cel mai înălțător suflet românesc.

Au luat parte la această serbare: d-nii I. Purcăreanu senator și vice-președinte a senatului, I. Ioanicescu prefectul județului, Honoriu Băncescu deputat de Argeș, Stelian Rădulescu profesor, d-na Tațiana Bobancu institutoare în Pitești și alții.

Dl. Radu Petre, directorul școlii normale a vorbit despre ofensiva culturală care a pornit-o în județ și despre rostul cel mare care-l au bibliotecile populare la sate. Dl. Ioan Purcăreanu senator a vorbit despre I. I. C. Brătianu, al cărui nume îl poartă

biblioteca înființată. Îndeamnă poporul să învețe carte, căci numai cartea duce spre orientarea celei mari țări. Cartea este făclia care luminează inimile și conștiințele. Biblioteca din Cepari este prima bibliotecă înființată, căreia i s'a dat numele marelui om de stat I. I. C. Brătianu în județul Argeș.

D-na Tațiana Bobancu vorbește despre bibliotecile sătești, aducând laudă d-lui Radu Petre care, ca un adevărat apostol cu ucenicii săi, a pornit să răspândească lumina la sate alungând întunericul. Apoi a vorbit despre «Familia românească și vatra strămoșească» spunând că satele sunt izvorul de apă vie. De pildă sate din acestea au dat fii ca Generalul Cristescu, care a dus armatele la luptă victorioasă pentru întregirea neamului.

Dl. D. Udrescu, președintele căminului, a mulțumit călduros d-lui Radu Petre, directorul școlii normale, pentru frumoasa inițiativă care a luat-o de a veni în ajutorul învățătorilor dela sate pentru răspândirea lumii și culturii. A citit o scrisoare a delegatului «Fundăției culturale Regele Mihai» adresată către președintele căminului și către cetățenii satului Cepari.

Elevii școlii normale au distrat publicul prin coruri și recitari, iar la sfârșit au jucat frumoasa farsă socială «Ovidiu Șicană» de dl. Basarabescu.

Palanca

(Jud. Bacău)

Nouii abonați ai «C. Poporului» dela 1 Aprilie 1928

Buni români sprijinesc foaia «Cultura Poporului». Ne bucurăm mult, că lupta noastră culturală este primită cu însuflețire, de fiii conștiinței și neamului nostru. Iată numele nouilor abonați, recomandăți de dl. Munteanu - Muntmar, colaboratorul nostru:

- 1) Preot Gh. Crețu — Șerbești, județul Bacău.
- 2) Preot Gh. Constantinescu Onișcani — Roman, prin gra Galbeni.
- 3) Preot N. Tudorache — Tg. Ocna (Jud. Bacău).
- 4) Dl. V. Bobulescu — Slănicul Moldovei (Jud. Bacău).
- 5) Dl. Axente Pandrea, strada Ștefan cel Mare No. 220 (Brăila).
- 6) Societatea culturală «C. Negri» Tg. Ocna (Jud. Bacău).
- 7) Dl. V. Bejan, învățător - Slănicul Moldovei (Bacău) of. Tg. Ocna.
- 8) Mitică Popa avocat Tg. Ocna (Jud. Bacău).
- 9) D-na dr. Henrieta Gavrillescu, avocat Tg. Ocna (Bacău).
- 10) Dl. Avocat I. Matel, Primarul orașului Tg. Ocna (Bacău).

Mulțumim, din inimă, nouilor abonați, cari înțelegând jertfa «C. Poporului» o sprijinesc din tot sufletul.

«CULTURA POPORULUI»

Din Buzeni - Botosani

În satul nostru, cercul cultural-proeșce «Văntorii» și-a ținut adunarea sa în ziua de Duminică 29 Aprilie a. c. Slujba bisericăscă a fost săvârșită de către un sobor de proești, din care notăm: D. Apostiu-Buzeni, Gh. Grigoraș-Orașeni, M. Zahărescu Gurbănești și D. Lucinescu-Socrujeni. Cu această ocazie cântăreții care fac parte din acel cerc și-au ținut și ei cercul cultural.

Cu multă însuflețire a vorbit preotul D. Luciorescu, despre istoria poporului român, știindu-se că acum se împlinesc 10 ani de la unirea Basarabiei, apoi despre datoriile ce avem către patria noastră întregită vorbește preotul Gh. Grigoraș. În același sens vorbește și Mina Apostiu.

Cuvintele vorbitorilor, au fost ascultate, trezind sufletele ascultătorilor către o viață nouă, citind în ochii tuturor mulțumire sufletească.

M. Gh. Bălan—Buzeni

Citiți și răspândiți

«Cultura Poporului»

Banatul Cultural

Ziua aniversării revenirii Basarabiei la Patria Mumă — 29 Aprilie, — a fost sărbătorită cu multă însuflețire. În fie care școală din Banat dascălii au ținut prelegeri asupra importantului act săvârșit în primăvara anului 1918 și covârșitoarea înrăurire ce a avut acest gest, pornit din suflete curate, asupra revenirii în hotarele vechei Dacie, a celorlalte provincii: Banatul, Ardealul, Bucovina.

Programul compus din alegoria «Unirii», poezii patriotice, coruri, au înălțat sufletele, au ridicat moralul și întărit încrederea în viitorul neamului românesc și vecinicia unirii tuturor Românilor în aceeași patrie și sub același Rege.

Dintr'un înalt sentiment național, s'a pus la cale o mare și grandioasă serbare cu program cultural și artistic,

în ziua de 10 Mai, de către șefii autorităților militare, spre a aduna fondurile necesare ridicării Monumentului Unirii în Sibiu.

Trupa teatrului Național din Craiova și-a cucerit stima și încrederea Românilor bănățeni, contribuind la propaganda națională prin piesele jucate, admirate și de minoritari.

Un gest, făcut cu prilejul sărbătoririi unui bătrân artist maghiar, de către artiștii români, cari i-au oferit o cunună de flori, a stârnit un mare entuziasm.

Au recunoscut deci, că Români, sunt nu numai virtuoși și buni, dar au și virtuți și daruri, tot așa de superioare, ca cele mai civilizate popoare ale Europei.

G. Ionescu Radu
Ofițer Superior Inv. de război

DIN ȚARA

Vineri după amiază, d. deputat Ștefan Tătărescu a fost primit în audiență de M. S. Regina Maria.

M. S. Regina fiind informată de modul cum a fost adusă în fața parlamentului problema aerului, s'a interesat de ap oap: asupra mersului general al activității de propagandă în folosul aviației naționale. M. S. Regina este precis informată asupra dezvoltării aviației în genere la toate popoarele și în special la vecinii noștri.

M. S. Regina s'a rostit astfel: «Dacă fiecare român s'ar gândi bine la importanța covârșitoare pe care aviația o reprezintă în siguranța patriei și garantarea păcii, nimeni n'ar precupeți obolul pentru flota aeriană națională, laț de ce trebuie să vorbim, să scriem și să luminăm cât de mult».

M. S. Regina a făgăduit d-lui deputat Tătărescu, că va așterne pe hârtie ideile M. Sale în favoarea dezvoltării aviației române. Articolele M. Sale Regina Maria vor apare în revista «România Acreeană».

Cu începere dela 1 lunie urmează să se pună în aplicare la căile ferate, un tarif special pentru transportul fructelor și al zarzavaturilor proaspete.

Acest tarif va conține simțitoare reduceri față de cele în vigoare actualmente.

Pe locul viran din dosul casei cu n-rul 117, din șos. Olteniței, a fost găsit spânzurat, de creanga unui vișin tânărul Teodor Bondov, de 25 ani, funcționar, de fel din com. Găvănești (Cahul).

Asupra lui s'au găsit 35 lei, un bilet de înscriere la biroul populației și o bucată de hârtie pe care erau scrise în rusește și românește, următoarele cuvinte.

«Mă sinucid din cauză că am falsificat, în comuna mea mai multe chitanțe».

Cadavrul a fost dus la morgă.

DIN STRAINATATE

— Un individ care se urcase ca pasager într'un avion, când acesta a ajuns la 2000 metri înălțime, a atacat pe pilot cu lovituri de ciocan în cap.

Avionul s'a rostogolit la pământ dar, ca prin minune, amândoi au scăpat ușor răniți. S'a constatat că agresorul era nebun.

— Se anunță din Pau (Sudul Franței), că prima locomotivă electrică franceză a străbătut azi pentru prima oară tunelul Sempont, stabilind legătura de cale ferată peste Pirinei. În mod oficial, această cale ferată va fi inaugurată la 15 Iulie.

— La Friedrichshafen, se construiește un avion care va face în cursul verii zborurile de încercare. Lucrările se execută în cea mai mare taină, ca să nu se afle amănunte asupra construcției.

Va avea 12 motoare cu 5000 cai putere. Acest avion uriaș e destinat să traverseze Oceanul, transportând 25-30 persoane și mare cantitate de mărfuri.

— Crucșetorul «Emden» anunță, prin radiogramă, că în cursul sondajilor dintre Maccas (insulele Celebe) și Nagasaki s'a găsit o adâncime de 10.430 m. Până azi nu se cunoștea o adâncime mai mare de 9.788 m.

— Declarând, că nu mai poate trăi după moartea fostului său comandant, generalul Wrangel, un lucrător rus din Paris, Gosmierski, fost ofițer în armata generalului, și-a tras un glonț în cap. Un mic capitol din marea tragedie rusă.